

та безтурботно поглядаючи на всіх. Андрій Семенович так і похолов. Коти-ж найдужче притягають електрику. Треба було викинути кицьку геть подалі, але він не зважував ся й доторкнути ся до неї, як до електрики. Він попросив жінку взяти кицьку, потім сина, але нікому не хотілось уставати. Дехто згожував ся, що кицька тут зайва, дехто думав, що вона безпечна.

Один за другим вмшали ся всі і почала ся справжня сварка. Вже забули про бурю, навіть Андрій Семенович і Васса Михайлівна. Згадували ся провини кожного, недостачі, злочини, все що не мало нічого спільного ні з кицькою, ні з бурєю.

Діти безборонно позлізали до долу і вібравши ся серед хати почали й собі чогось сварити ся, навіть бити ся.

— Панове! занадто багато електрики! — крикнув Сергій і вхопивши кицьку викинув її за двері в другу хату. Звідтіль у темну світлицю сяйнув соняшний день.

— Панове, бурі нема! Де-ж вона?! — скрикнув здивований Сергій розчиняючи двері.

Бурі вже справді не було. Хмара окропила дощем сад та й пішла стороною. Дощеві краплі почіпавши ся на листю та квітках грали проти сонця, як діаманти. Було так тихо, ясно та гарно...

ІІ. Н І Ч.

— Усього найкращого! — сказав він тремтячим голосом, довго і міцно стиснувши їй руку.

Вона нічого не могла вимовити.

— Вклоніть ся ще від мене вашим...

Він іще раз стиснув їй руку і різко повернувши ся пішов до свого подвіря.

Її стежка була в праворуч, але вона пройшла трохи слідом за ним і зупинилась.

Ніч була темна, але все таки вона бачила його постать, що все віддаляла ся, все ставала невиразнішою, поки не зникла у темряві. Цокнули двері. Тихо.

А біля будинка радісно і переможно співали соловії, з берегів долітала безліч голосів весняних птах. Вишні в повнім цв'їті обступали будинок, мов весняні мрії. Він так любить вишневий

цвіт, а йдучи до війська він... чи побачить, як у друге зацвітуть сади?... Для чого він іде на згубу? Для кого?

Люта злоба огнем обхопила її.

Вона все стояла і дивилася, потім пішла до дому, а опинилася в полі.

Небо у хмарах, накрапав дощик, весняний, теплий дощик. Пахло землею і цвітом.

Серце вже не болить; здається, що його вирвали з грудий. Розум спокійний; ті гадки, що зупинились у йому, такі гострі, такі непорушні і тверді, мов викуті з криці.

Вона йшла та йшла у темряві і дрібний дощик сіяв ся над нею. Їй не спадало на думку, що ця ніч скінчить ся, що прийде ранок, зійде сонце, засьміється зелена росяна земля...

Вона знову на дорозі проти його двору... Як вона опинилася тут? Невиразними обрисами мріє сад, будинка не видно. Оті невіразні обриси високих, ставних тополь і низькі хмаринки вишень були в її життю і метою, і змістом і силою, яка підтримувала її при лихій годині... Було вийде вона, стане на дверех і дивиться ся.. Іноді там, коли віконниці були незначинені, сьвітили ся вікна мов зорі...

А як його там не буде?

Вмерти?... А сім'я?

Вона знову пішла і пішла...

Хмари розійшли ся і на сході заясніло небо; повіяло холодом, а в них прикотила ся хвиля пахоців цвіту і ніжної мли... Закувала зазуля... Починало ся чудове весняне сьвітання.

Вона знов стояла на шляху. Будинок було добре видно і біля його чув ся гомін. Виводять коні... Зараз будуть запрягати...

